

НЕВѢРНИКЪТЪ ЦАРЬ

Много, много отдавна било това.

Единъ невѣрникъ царъ казалъ на своитѣ подчинени, че ще повѣрва само тогава, когато види съ очитѣ си Бога.

Никой не можелъ да му покаже Бога.

Едно малко, бедно, но много умно овчарче, чуло за това и отишло при царя.

— Царю честити, — казало то, — азъ мога да ти покажа Бога.

Царьтъ съ удивление погледналъ овчарчето. Било точно на обѣдно време, когато слънцето грѣе най-силно.

— Погледни, царю, — продължило овчарчето, — къмъ слънцето и въ него ще видишъ Бога.

Царьтъ погледналъ къмъ слънцето, възрѣлъ се, но веднага затулилъ съ ржка очитѣ си.

— Не мога, — казалъ той, — да гледамъ срещу слънцето, защото неговиятъ блѣсъкъ ми пречи.

Овчарчето се усмихнало и казало:

— Царю честити, ти не можешъ да гледашъ срещу блѣсъка на слънцето, а искашъ съ своитѣ очи да видишъ Бога, който е сътворилъ слънцето и всичко друго. Блѣсъкътъ на слънцето е нищоженъ предъ оня блѣсъкъ, Който окръжава Бога и ти щомъ не можешъ да погледнешъ къмъ слънцето, помисли, дали можешъ да видишъ съ очитѣ си Бога?

Царьтъ се удивилъ отъ мъдростъта на овчарчето и го направилъ свой наследникъ. Той повѣрвалъ въ Бога и живѣлъ най-благочестиво.

